

D 49/2010

Dosar nr.

2010

- contestație act administrativ fiscal-

R O M Â N I A
TRIBUNALUL
SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
S E N T I N Ț A N R.
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 15 OCTOMBRIE 2010
COMPLETUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE :
GREFIER :

Pe rol, pronunțarea asupra acțiunii având ca obiect „contestație act administrativ fiscal”, formulată de **reclamanta S.C. „S.R.L. – prin administrator** cu domiciliul ales în com. , sat , nr. , jud. și la Cabinet Avocat „ ” din mun. str. N nr. sc. ap. jud. în contradictoriu cu **pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE** cu sediul în str. , nr. jud.

Dezbaterile asupra cauzei de față au avut loc în ședința publică din 15 octombrie 2010 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, redactată separat și care face parte integrantă din prezenta și când, din lipsă de timp pentru deliberare, pronunțarea a fost amânată pentru astăzi, 22 octombrie 2010.

După deliberare,

I N S T A N Ț A,

Asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr. (6.06.2010, reclamanta S.C. „S.R.L. – prin administrator ”, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a solicitat anularea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. 60 din 18.03.2010, înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr. din 19.03.2010 și emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. din 18.03.2010 privind suma de lei, din care: lei T.V.A. și lei majorări de întârziere aferente T.V.A.

Totodată, reclamanta a solicitat anularea Raportului de inspecție fiscală nr. lei din 18.03.2010 și a Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. lei din aceeași dată, cu cheltuieli de judecată.

Cererea de chemare în judecată nu a fost motivată în fapt și în drept și nu cuprinde elemente de probațiune, reclamanta făcând mențiunea că va preciza detaliat obiecțiunile sale până la primul termen de judecată.

La primul termen de judecată apărătorul reclamantei a solicitat amânarea pentru a motiva cererea introductivă și pentru a depune înscrisuri.

La cererea instanței, DGFP Suceava a depus la dosar copii de pe actele contestate.

La termenul din 15.11.2010, instanța a constatat că cererea de chemare în judecată nu a fost completată, drept care, față de lipsa părților, a rămas în pronunțare.

S-a avut în vedere că orice cerere de chemare în judecată trebuie să cuprindă motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază și mijloacele de probă oportune, cu facultatea pentru instanță de a acorda la prima zi de înfățișare un termen pentru întregirea cererii introductive și pentru a propune noi dovezi.

Deși a beneficiat de termenul favorabil prevăzut la art. 132 alin. 1 C.p.c., acordat cu îngăduință de către instanță, reclamanta a dat dovadă de dezinteres procesual, astfel încât față

60

de conduita sa dilatorie și văzând dispozițiile art. 103 alin. 1 C.p.c. cu trimitere la art. 112 pct. 4-5 C.p.c., art. 132 C.p.c. și art. 138 C.p.c., instanța a apreciat că aceasta este decăzută din dreptul de a completa cererea introductivă și de a formula cereri în probațiune.

Pronunțarea a fost amânată 7 zile, respectiv pentru data de 22.10.2010.

La data 25.10.2010 la dosar s-au primit înscrisuri trimise prin fax de apărătorul reclamantei, inclusiv un raport de fax în temeiul căruia se pretinde că pentru termenul la care instanța a rămas în pronunțare s-au trimis precizări și cerere de probe.

Veridicitatea raportului de fax și relevanța sa probatorie vor fi avute în vedere de instanța de control judiciar.

În ceea ce privește cererea pendinte, tribunalul se va raporta în examinarea acesteia exclusiv la înscrisurile aflate la dosar la data pronunțării, luând în considerare motivele decelate în cadrul contestației administrative.

Astfel, analizând documentația trimisă de DGFP, instanța reține că reclamanta s-a înregistrat ca plătitoare de T.V.A. începând cu data de 03.2010, sens în care a depus declarația nr. 010 înregistrată la D.G.F.P. Suceava sub nr. 10.02.2010.

În perioada 15-17.03.2010 s-a efectuat la sediul societății un control fiscal în urma căruia s-a constatat că reclamanta a depășit începând cu luna septembrie 2007 plafonul de scutire prevăzut de legislația fiscală, astfel încât aceasta trebuia să se înregistreze ca plătitoare de T.V.A. în termen de 10 zile calculate de la finele lunii în care a atins ori a depășit plafonul de scutire, respectiv 10.10.2010.

Prin urmare, organele de inspecție fiscală au stabilit că S.C. , trebuia să se comporte ca plătitor de T.V.A. începând cu 01.11.2007 și au calculat o taxă pe valoare adăugată datorată pentru perioada 01.11.2007 – 31.12.2009 în sumă de lei, precum și majorări de întârziere de lei.

Față de dispozițiile art. 152 alin. 1 cu trimitere la art. 153 alin. 1 lit b din Legea nr. 571/2003, se constată că în mod corect s-a reținut schimbarea vectorului fiscal, T.V.A. fiind datorată începând data de 01.11.2007 potrivit art. art. 152 alin. 6 și 156 ind. 1 alin. 1 din Legea nr. 571/2003.

Deoarece reclamanta nu s-a înregistrat ca plătitoare de T.V.A. anterior datei de 01.03.2010 este inexactă susținerea că prețul de vânzare a mărfurilor rulate în perioada 01.11.2007 – 31.12.2009 include taxa pe valoare adăugată, astfel încât aceasta nu poate beneficia de procedeu de calcul indicat la pct. 23 din HG nr. 44/2004, iar T.V.A. se datorează prin aplicarea cotei standard asupra bazei de impozitare stabilite potrivit art 137 alin. 1 lit. a coroborat cu art. 140 alin. 1 din Legea nr. 571/2003, în varianta în vigoare la data exigibilității taxei.

Contrar susținerilor reclamantei, dreptul la deducere nu trebuie avut în vedere la stabilirea obligațiilor fiscale, contribuabilul fiind singurul care, manifestând diligență, are posibilitatea și interesul de a ajusta taxa deductibilă prin decont ulterior în termenul și după procedura arătată la pct. 61 alin. 6-8 din HG nr. 44/2004.

Totodată, față de prevederile art. 157 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 se observă că majorările de întârziere calculate de organul fiscal sunt datorate conform art. 120 din OG nr. 92/2003.

În considerarea celor arătate, tribunalul constată că reclamanta S.C. , S.R.L. datorează obligațiile fiscale stabilite de pârâtă pentru perioada de referință menționată, iar cererea formulată este neîntemeiată, urmând a fi respinsă ca atare.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NULLE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

59

Respinge, ca neîntemeiată, cererea având ca obiect „contestație act administrativ fiscal”, formulată de **reclamanta S.C. „S.R.L. – prin administrator**

, cu domiciliul ales în com. nr. jud. și la
Cabinet / din mun. și la
ud. /

în contradictoriu cu **pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR**
cu sediul în str. nr.

PUBLIC

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunica
Pronunțată în ședință publică astăzi, 22 octombrie 2010.

Președinte,

Grefier,

Red.

Tehnored.

5 ex. - . 1.2010